

[...]

Però això no significa que Dagoll-Dagom no pugui obtenir una reconeixença institucional cap a una companyia que ha apostat per crear i fornir un teatre musical. Som molts els que hem vist, sobretot en Antaviana, La nit de Sant Joan, Glups, El Mikado i Flor de nit, una fórmula saludable i estimulante. Malgrat que és cert, doncs, que aquestes qüestions s'han de situar en un segon pla davant del fet artístic exitós com és l'estrena d'aquest vaixell insígnia quinze anys després que es convertís en una llegenda, no podem evitar de mostrar més d'una inquietud. Certament, Mar i cel té bons ingredients per construir un magnífic plat. El canemàs guimeranià, versionat per Xavier Bru de Sala, agafa embranzida en alguns dels seus aspectes més socials i polítics. Paraules -com moro, cristià, musulmà...- i conceptes -mestissatge, religió...- tenen una força pertorbadora, avui. Però el conflicte amorós n'és el motor dramàtic més efectiu i efectista. L'amor impossible en vida de Saïd i Blanca, accessible tan sols allí on el mar i el cel es barregen, funciona. La primera part en què es planteja l'acció i els diversos dilemes és trepidant. Les peces musicals despleguen el deliri en concentrar-s'hi les més taral-larejades. La revisió a fons que ha dut a terme Albert Guinovart ofereix una instrumentació àvida de matisos, molt plena. I els intèrprets completen les cançons encomiables.

[...]